

opusdei.org

Meditacije: petak trećeg tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

27.02.2025.

- Svjedočanstvo pismoznanca
 - Smjernice za naš život
 - Biti u Božjem kraljevstvu
-

ISUSU su tijekom njegova zemaljskog života često postavljali pitanja.

Nekada su to činili s namjerom da izvrnu njegove riječi. Njihova pitanja nisu odražavala iskrenu želju za istinom, već su proizlazila iz zavisti, iz želje da ga javno optuže. No u Evandjelju također vidimo i ljude koji mu prilaze s jednostavnošću. Tako je jedan pismoznanac, vidjevši kako Isus jasno odgovara na prigovore farizeja i saduceja, upitao: „Koja je zapovijed prva od sviju?“ (*Mk 12,28*). Za razliku od prethodnih upita, ovaj pismoznanac nije imao loše namjere. Želio je od ovog mudrog učitelja dobiti odgovor na ključno pitanje, koje je također bilo predmet rasprava među rabinima. Pobožni Židov morao je poštovati više od šest stotina propisa, pa je bilo sasvim prirodno pitati se koji je najvažniji.

Iskrena nakana ovog pismoznanca može nas i danas nadahnuti u našem vlastitom poslanju. On je svjedočio

čudima koja je Isus činio, a njegov je zadatak bio točno prenijeti činjenice onakvima kakve jesu. Njegovo svjedočanstvo, oslobođeno predrasuda, sigurno je pomoglo mnogima da sruše prepreke koje su ih dijelile od Gospodina. On nam pokazuje da, kako bismo se približili Isusu, ne smijemo ostajati zatvoreni u vlastite predrasude niti očekivati da će On samo potvrditi naša prethodno formirana mišljenja. „Griješ farizeja,“ rekao je sveti Josemaría, „nije bio u tome što u Kristu nisu vidjeli Boga, nego što su se svojevrijeme u sebe zatvarali, i nisu podnosili da im Isus, samo Svjetlo, otvori oči.“[1] Ako želimo čuti Krista, moramo biti spremni postupno mijenjati vlastite sudove u svjetlu njegove spasonosne riječi.

NAČIN na koji je pismoznanc postavio svoje pitanje pokazuje da je o tome već dugo razmišljao. Tražio je ono što je smatrao doista važnim u vlastitom životu. I to je nešto što svaki čovjek želi znati. Potrebne su nam orijentiri, smjernice koje nam pokazuju najbolji način življenja. „Možda smo se ponekad upitali kako da uzvratimo tolikoj ljubavi Božjoj: možda smo onda zaželjeli ugledati jasno obrazložen program kršćanskog života.“[2]

Ponekad tražimo odgovore na pitanja koja su nam već dana. Isus je pismoznancu odgovorio riječima koje je ovaj vjerojatno znao napamet, jer su činile srž Zakona koji je Bog dao narodu preko Mojsija: „Prva je: ‘Slušaj, Izraele! Gospodin Bog naš Gospodin je jedini! Zato ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje!’“ (Mk 12,29-30; usp. Pnz 6,4-5). U isto

vrijeme, Isus je ovo pravilo neraskidivo povezao s drugom zapovijedi: „Druga je: ‘Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga!’“ (*Mk* 12,31; usp. *Lev* 19,18). Pokazao nam je da su ove dvije zapovijedi toliko duboko povezane da na kraju postaju jedna.

„Ljubav prema Bogu prva je stvar koja se zapovijeda,“ rekao je sveti Augustin, „ali ljubav prema bližnjemu prva je stvar koja se mora prakticirati... Ti, koji još ne vidiš Boga, ljubavlju prema bližnjemu zaslužit ćeš da Ga vidiš. Ljubav prema bližnjemu pročišćava naše oči da bismo mogli vidjeti Boga, kao što jasno kaže sveti Ivan: ‘Tko ne ljubi brata kojega vidi, ne može ljubiti Boga kojega ne vidi’ (1 *Iv* 4,20).“[3]

LJUBITI ljude oko nas put je do ljubavi prema Bogu cijelim srcem. To je smjernica koju je Isus dao pismoznancu, a kasnije će nam On sam dati mjeru za to: „Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio“ (Iv 13,34).

Nakon što mu je Isus odgovorio, vidimo još jednom plemenitu nakanu s kojom mu je ovaj čovjek pristupio. Pismoznanac reagira oduševljeno i radosno: „Dobro, učitelju!“ (Mk 12,32). Njegova radost zbog Isusovih riječi dovodi Gospodina do toga da mu kaže: „Nisi daleko od kraljevstva Božjega!“ (Mk 12,34).

To nije mala pohvala. I nama bi bila velika utjeha čuti Isusa kako nam govori da nismo daleko od jedinog što je uistinu vrijedno – biti s Njim u Njegovu kraljevstvu. To je ono što molimo u Očenašu: „Dođi kraljevstvo tvoje!“ Ove nas riječi podsjećaju da nismo mi ti koji odlučujemo prići

Bogu, nego Njegovo kraljevstvo dolazi k nama – Bog je taj koji preuzima inicijativu. „Gospodin uvijek dolazi prije nas, On je prvi, On nas čeka! Kad ga tražimo, otkrivamo da nas On već čeka da nas primi, da nam ponudi svoju ljubav.“[4]

Ali Krist nije otvorio vrata svoga kraljevstva kako bismo u njemu bili obični podanici. Naš Gospodin želi da vladamo s Njim: „Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje njegovo.“ (*Otk 3,21*). Već su autori psalama naslućivali da su Adamovi sinovi predodređeni biti okrunjeni slavom i čašću (usp. *Ps 8,5-6*). Zahvaljujući Isusovu učenju, još bolje razumijemo da će ovaj poziv biti ispunjen kod onih koji ljube bližnjega djelima, jer je to bio način na koji je živio sam Gospodin: On vlada služeći. Naša Majka Marija znala je da Bog „silne zbací s prijestolja, a

uzvisi neznatne“ (*Lk 1,52*), a ponizni su oni koji znaju služiti. Zato je Marija okrunjena Kraljicom svemira.

[1] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 71.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 88.

[3] Sveti Augustin, *In Ioannis Evangelium*, 17, 8.

[4] Papa Franjo, Poruka, 18. svibnja 2013.
